

הנסיכה השחורה

מאת רועי מליח רשף

דראפט עבודה להצגה.

תמונה 1

טל יושבת וכותבת ביומן.

טל: כשהייתי קטנה תמיד חשבתי שמשאלות מתגשמות. כי פעם, ביקשתי בלב ליום ההולדת אופניים ובאמת קיבלתי אופניים. ובפעם אחרת ביקשתי בלב כלב ואחרי כמה זמן היה לנו כלב. אבל היום אני ממש מקווה שאני טועה. שמשאלות דווקא לא מתגשמות.

טלפון מצלצל.

טל: שלום, הגעתם לטלפון של טל. אני לא יכולה לדבר כרגע, תשאירו הודעה אחרי הביפ.

ביפ.

קול: טל... זה אבא. למה את לא עונה לטלפון? זאת כבר הפעם השניה שאני מתקשר ואת לא זמינה לא בבית ולא בנייד, כאילו שנעלמת לך לאיזה עולם אחר!

טל: שלום, הגעתם לטלפון של טל. אני לא יכולה לדבר כרגע, תשאירו הודעה אחרי הביפ.

קול: טל? זה אבא, חשבתי שתרצי לדעת שאימא שלך עדיין לא מרגישה טוב. שום דבר עדיין לא ברור. הרופאים חושבים לנתח אותה... מה אני אגיד לך... אני לא סומך על הרופאים האלה... הם נחמדים והכול אבל לא נראה לי שהם לא יודעים מה יש לה.

טל: שלום הגעתם לטלפון של –

קול: טל... זה אבא זאת כבר הפעם הרביעית שאני מתקשר. הם מכניסים את אימא לניתוח האמת... היה נחמד אם היית כאן אתנו... את יודעת, למקרה ש... אני לא רוצה לחשוב על זה... טוב אני לא יכול לדבר כרגע --

טל: תשאירו הודעה אחרי ה –

בי.פ.

קול: טל... זה שוב אבא. זאת הפעם החמישית, תעני כבר! לפני הניתוח אימא סיפרה לי על הריב שלכן ואני חושב שאת יכולה, לנוכח המצב, להתגבר על הרגשות שלך ולבוא להיות כאן כשהיא מתעוררת. אני יודע שזה ישמח אותה... טוב שתשמעי את ההודעה הזאת, תרימי טלפון... שלפחות נדע שאת חיה. הדבר האחרון שאני צריך זה לדאוג גם לך... טוב, דברי איתי... אוהב, אבא.

טל חוזרת לכתוב ביומן

טל: רבתי עם אמא שלי לפני כמה ימים. יש איזה בחור אחד, שהוא גדול ממני בכמה שנים אבל הוא; ממש מוצא חן בעיניי ואני יודעת שאני מוצאת חן בעיניו. למה אני יודעת את זה? כי הוא הזמין אותי להיפגש איתו, זה למה.

נכנס בחור.

בחור: אז מה את עושה הערב?

טל: כלום.

בחור: כלום כלום?

טל: כלום... כלום.

בחור: רוצה לצאת?

טל: אוקי

בחור: אז בשמונה?

טל: כן. בסדר.

נעלם הבחור.

טל: ידעתי שאמא שלי לא תסכים לי להיפגש איתו. כי היא לא מכירה אותו, וכשאימא שלי לא מכירה משהו היא חושבת על הרע מכל. אז החלטתי ללכת מבלי להגיד לה. אבל אז היא פגשה אותי בדלת ואמרה לי --

אמא: טל לאן את הולכת?

טל: אני הולכת לישון אצל חברה. (פונה לקהל) זה היה שקר כמובן אבל מה יכולתי לעשות?
המצאתי סיפור שאני הולכת לישון אצל איזו חברה, אבל היא מיד מזהה כשאני משקרת.

אימא: תגידי לי את האמת. אם תגידי לי את האמת אני לא אכעס.

טל: אז סיפרתי לה על בחור הזה ועל כמה שאני רוצה ללכת והיא התחרפנה – (פונה לאימא)
אבל אמרת שאם אני אגיד את האמת את לא תכעסי!

אימא: את לא הולכת לפגוש את הבחור הזה. תמצאי מישהו בגיל שלך. לבחורים בגיל שלו יש רק
דבר אחד בראש.

טל: אבל את בכלל לא מכירה אותו!

אימא: זה לא מעניין אותי! את לא הולכת לשום מקום זה סופי!

טל: התחלתי לזרוק דברים. ולהשתולל להגיד הרבה מאוד דברים שאני בכלל לא חושבת אותם
באמת. ואז אמא שלי אמרה לי –

אימא: אני נשבעת לך בסוף הריבים האלה עוד יהרגו אותי.

טל: הלוואי! צעקתי הלוואי, והיא הסתכלה עליי המומה והיו לה דמעות בעיניים ואז.. אז היא
הלכה. אחרי כמה ימים היא התעלפה בעבודה שלה. היא קמה מהכיסא שלה ופשוט נפלה
לרצפה. (פאזזה) זאת לא אשמתי, נכון? כאילו, אני יודעת שזה לא באשמתי. זה לא יכול
להיות באשמתי. משאלות לא באמת מתגשמות... נכון? זה סתם משהו שמספרים לילדים
קטנים לפני השינה. אני אלך לישון עכשיו, מחר בבוקר אני אקום ואני בטח אגלה שהכול
היה איזה חלום רע וזהו.

טל נשכבת לישון.

תמונה 2

העולם סביבה משתנה. כאשר נשמעות דפיקות חזקות על הדלת. טל מתעוררת.

אישה: תפתחי לי את הדלת בבקשה, תפתחי לי את הדלת!

טל: מי שם?

אישה: בבקשה תעזרי לי תפתחי לי את הדלת.

טל: אני לא יודעת מי את?!

נשמע קול מרוחק.

קול: היא לא ברחה רחוק תחפשו אותה. היא בטוח נמצאת כאן בסביבה.

אישה: בבקשה אני מתחננת. זה עניין של חיים ומוות.

טל פותחת את הדלת. אישה נכנסת נסערת.

אישה: תודה, שפתחת לי את הדלת. אני לא יודעת מה הייתי עושה אם לא היית פותחת לי את הדלת...

טל: מי את?

אישה: הם רודפים אחרי, את מבינה, ואף אחד לא מוכן לעזור לי... אבל את, את פתחת לי את הדלת... הם בטוח יבואו לכאן... לחפש אותי...

קול: תבדקו בבית הזה.

אישה: אני מתחננת בפניך, אל תגידי להם שאני כאן.

טל: אני...

אישה: מה שלא יהיה, תעזרי לי בבקשה ממך...

נשמעות דפיקות חזקות על הדלת

גנרלית: לפתוח את הדלת בבקשה, אם הדלת הזאת לא תפתח תוך עשר שניות נאלץ לפרוץ אותה.

אישה: ילדה, בבקשה, אל תסגירי אותי.

גנרלית: לפתוח את הדלת, עכשיו! יש בידי צו חיפוש לבית זה. נשאר עוד שבע שניות... שש... חמש...

טל: מהר תתחבאי כאן.

גנרלית: ארבע... שלוש...

האישה מוצאת מקום מסתור.

גנרלית: שתיים... אחת...

טל פותחת את הדלת. גנרלית צעירה נכנסת. היא מביטה בטל בחשד.

גנרלית: בשעה טובה. את יודעת איזה חום בחוץ, פעם הבאה אני מבקשת להתייחס יותר בכבוד לבעלי תפקיד. למה התעכבת?

טל: אהמ... הייתי בשירותים.

גנרלית: שירותים, מה?

טל: כן.

גנרלית: זה חשוב ללכת לשירותים. (פאוזה) בכל אופן, יש בידי צו חיפוש לראות האם את מסתירה כאן אימא.

טל: מה?

גנרלית: אימא. את יודעת מה זה אימא? אימא היא יצור נאלח כזה שמחלק פקודות כל הזמן וחושב שהוא יודע מה הוא רוצה, שבעצם אין לו מושג מה הוא רוצה, אבל הוא מעמיד פנים שהוא יודע-

טל: אני יודעת מה זה אימא!

גנרלית: אז בטוח שמעת על החוק החדש שאוסר על אחזקת אימהות בבית.

טל: מה?

גנרלית: עלינו לתפוס ולאסור את כל מי שהיא אם או אימא בממלכה.

טל: איזו ממלכה?

גנרלית: מצחיק מאוד. נו אז יש פה אימא?

טל: אני לא מבינה.

גנרלית: שאלתי אם יש פה אימא?

טל: לא.

גנרלית: הסתרה של אימא בבית, היא עברה חמורה מאוד.

טל: אין פה אף אימא. אימא שלי בבית חולים.

גנרלית: בבית החולים?

טל: כן.

גנרלית: לא היא לא.

טל: מה זאת אומרת כבר לא?

גנרלית: אתמול בלילה הוציאו את כל האימהות מבתי החולים. בתי החולים ריקים.

טל: אבל לאן לקחו אותם?

גנרלית: את שואלת יותר מדי שאלות. ושאלות זה התפקיד לי. את אמורה לתת לי תשובות.

טל: אבל אין לי תשובות.

גנרלית: את אומרת שאת לא מסתירה כאן אימא במקרה.

טל: לא.

גנרלית: כי את נראית לי מהסוג שמחבב אימהות.

טל: אני...

גנרלית: בכל אופן, אם תראי אימא בסביבה תצרי איתנו קשר. שיתוף פעולה עם האימהות הינו אסור על פי החוק. אני מתנצלת על ההפרעה.

טל: היא הלכה.

האישה יוצאת מהמחבוא.

אישה: אוי, תודה רבה... את הצלת אותי. אני לא יודעת איך להודות לך.

טל: למה הם אוסרים את כל האימהות?

אישה: אני לא יודעת, אף אחד לא יודע. זה הוראה שהגיע מהארמון.

טל: ארמון? איזה ארמון?

אישה: הארמון השחור.

טל: איפה אני?

אישה: מה זאת אומרת איפה את? את בממלכה השחורה.

טל: מה?

אישה: איפה את חושבת שאת?

טל: בבית שלי. בתל אביב.

אישה: איפה?

טל: לא משנה... מה עם אימא שלי? לאן לקחו אותה.

אישה: אני לא יודעת.

טל: את חייבת להגיד לי.

אישה: אני לא יכולה, אני חייבת לצאת מפה לפני שייקחו גם אותי.

טל: אל תלכי את צריכה לעזור לי.

אישה: אני מצטערת.

טל: בבקשה אני עזרתי לך.

אישה: תשמעי... היחידים שאולי יודעים משהו זה הפקידות של מרשם האוכלוסין והמידע.

טל: מה זה?

אישה: מרשם האוכלוסין והמידע. הם יודעים, כל ההוראות עוברות דרכם. שם יהיו להם תשובות.

טל: אבל איך מגיעים לשם?

אישה: אני חייבת ללכת לפני שיהיה מאוחר מדי.

טל: רגע, איך הגעתי לכאן?

אישה: את לא הגעת לכאן. את תמיד היית כאן.

הגנרלית נכנסת בדלת

גנרלית: אני מטערת שאני נכנסת אבל יש לי עוד שאלה קטנה לשאול אותך... (קולטת את האימא) נו, תראו תראו! חשבת שתוכלי להתחמק,

אישה: לא. לא.

גנרלית: יש כאן אימא! תפסו אותה!

החיילות הצעירות ממהרות לתפוס אותה.

אישה: לא, בבקשה, לא, אני לא עשיתי כלום, אני נשבעת... לא עשיתי כלום.

גנרלית: את מאושמת בהתעללות ממושכת בבתך בת השמונה. איסור על אכילת ממתקים לפני השנה, איסור על צפייה ממושכת בטלוויזיה, אי מתן אישור לשחק במחשב מעל לשעה והנורא מכל – לשבת ליד שולחן האוכל עד שכולם מסיימים.

אישה: אני לא ידעתי.

גנרלית: תתביישי לך! גזר הדין, מאסר והוצאה להורג.

אישה: לא!

גנרלית: קחו אותה מפה!

החיילות גוררות את האימא החוצה

אישה: לא, אני מתחננת, אני רק רציתי בטובתה... אני רק רציתי בטובתה!

גנרלית: (פונה לטל) אני אמרתי לך שהסתרת אימא היא עבירה חמורה מאוד. אמרתי או לא אמרתי?

טל: אמרת.

גנרלית ואת שיקרת לי.

טל: אני --

גנרלית: את מהמורדים, מה? אוהבת אימהות זה מה שאת. כן... אני רואה את זה בעיניים שלך.

טל: תתרחקי ממני.

גנרלית: הולכת נגד הוראותיה המפורשות של הנסיכה השחורה!?

טל: אני לא מכירה אף נסיכה שחורה.

גנרלית: אין אחת שלא מכירה את הנסיכה השחורה.

טל: אני לא יודעת מי זאת.

גנרלית: תפסו אותה. אסרו את הנערה הזאת בגין הסתרה, זלזול ובגידה בהוד רוממותה – הנסיכה השחורה!

החיילות מנסות לתפוס אותה. טל מצליחה להתחמק.

גנרלית: את לא באמת חושבת שתצליחי לברוח? הנסיכה השחורה אמרה את דברה. אף אחת לא יכולה לברוח מהנסיכה השחורה!

תמונה 3

טל מגיעה לתור.

טל: סליחה, כאן זה מרשם אוכלוסין ומידע?

אישה א': כן. ושלא תחשבי שאני נותנת לך לעקוף אותי.

אישה ב': שלא יעקפו אותך כמו בפעם האחרונה.

אישה א': לא יקום ולא יהיה.

טל: אני לא מתכוונת לעקוף.

אישה א': זה מה שתמיד אומרים ואז עוקפים.

הן ממתנינות בתור. ואז א' עוברת אחורה. כאילו טל עקפה אותה.

אישה א': היא עקפה אותי.

טל: מה?

אישה א': כשלא ראיתי, פשוט עקפת אותי.

טל: אני לא עקפתי אותך.

אישה א': אז איך אני עומדת כאן ואת כאן?

טל: את עברת בעצמך.

אישה א': נראה לך? למה שאני אעשה דבר כזה?

אישה ב': כן למה שהיא תעשה דבר כזה?

טל: אני לא יודעת.

אישה א': (בזלזול) היא לא יודעת.

אישה ב': (לנערה ב') אל תדאגי, אני לא אתן לה לעקוף אותי.

טל ממתינה בתור. מבלי לשים לב. אישה ב' עוברת להיות מאחוריה.

אישה א': אני לא מאמינה, רגע אחד לא מסתכלים והופ עקפה גם אותך!

אישה ב': אין לך לב! ככה את עושה מחטף!

טל: בבקשה תהיו לפני.

קול: הבא בתור!

אישה א': לא, לא, אנחנו לא עוקפות. אנחנו ממתינות כמו שצריך.

קול: הבא בתור.

אישה ב': כנסי, קוראים לך.

טל: תודה.

אישה ב': תדחפי את התודה שלך את יודעת לאן.

תמונה 4

טל נכנסת לחדר אפלולי. המקום ריק מאדם נשמע רק קול ברקע חוזר על עצמו כמה פעמים.

"ברוכים הבאים למרשם אוכלוסין ומידע. אם לכם יש שאלות אז לנו יש תשובות."

לבמה נכנסת פקידה. אורלי ממהרת אלי ולפני שהיא מספיק לומר משהו. הפקידה מצביעה לה לאחד הכיוונים. אורלי הולכת לשם. פקידות מטופפות על מחשבים. אורלי פונה עליהם וכל אחת מהם מראה ללכת לאיזה כיוון, עד שלבסוף היא מכוונת למעלית. היא לוחצת על הכפתור ונכנסת למעלית. כל הפקידות נכנסות איתה ומצטופפות בפנים.

ברקע ממשיך להדהד הקול "ברוכים הבאים למרשם אוכלוסין ומידע. אם לכם יש שאלות לנו את התשובות."

טל נכנסת לחדר ופקידה מתוקתקת מופיעה.

פקידה: שם?

טל: מה?

פקידה: שם, שם. מה השם? אין לי זמן, צריך להתקדם.

טל: טל.

פקידה: את טל.

טל: כן?

פקידה: מעניין חשבתי שתראי אחרת. בכל אופן אני מחכה לך כבר שעה. אבל עכשיו כשאת כאן אפשר להתקדם.

טל: חיכית לי?

פקידה: אלא למי?

טל: אבל איך ידעת שאני אמורה להגיע?

פקידה: זה מבחן?

טל: לא.

פקידה: את בודקת אותי, נכון?

טל: אני לא יודעת על מה את מדברת.

פקידה: אה, אוקי! את לא יודעת על מה אני מדברת. קורצת לה.

טל: מה? אני באתי לכאן —

פקידה: כדי לדעת איפה אימא שלך?

טל: כן בדיוק. איך את יודעת?

פקידה: את בטוחה שזה לא מבחן.

טל: לא!

פקידה: אם כך כל מה שנשאר לך זה לחתום על הטפסים. תחתמי פה. פה. פה. לא פה. ו...פה.

טל: על מה אני חותמת?

פקידה: בלי לשאול שאלות. תחתמי.

טל: אני לא חותמת בלי לדעת על מה.

פקידה: את חותמת שקיבלת את ההודעה.

טל: איזו הודעה?

פקידה: ההודעה על אימא שלך.

טל: לא קיבלתי שום הודעה על אימא שלי.

פקידה: זה לא ייתכן שלא קיבלת שום הודעה. דאגנו שתקבלי את ההודעה.

טל: אבל לא קיבלתי שום הודעה. אם יש הודעה אני דורשת עכשיו לקבל אותה.

פקידה: כן, כמובן. כמובן.

הפקידה מוחאת כפיים.

הפקידות: אימא שלך נתפסה על ידי הנסיכה השחורה! ונמצאה אשמה בשתטלנות יתרץ גזר הדין הוצאה להורג.

טל: מה? לא.

פקידה: עכשיו תחתמי.

טל: אני לא מבינה.

פקידה: ההודעה הייתה ברורה, אני לא מה מבינה מה לא הבנת. אימא שלך תוא להורג באשמת שתטלנות בעוד כמה ימים.

טל: אימא שלי?

פקידה: את רואה פה עוד טל?

טל: לא.

פקידה: אז זו אימא שלך. וקדימה אל תעכבי יותר מזה. את יודעת כמה אימהות אני צריכה לתייק.

טל: אבל זה לא יכולה להיות אימא שלי, את מבינה אני לא מהעולם הזה.

פקידה: טל גרינברג, רחוב צייטלין 17. קומה ראשונה דירה 2?

טל: כן... אני לא מבינה איך זה יכול להיות...

פקידה: תשמעי, יקירה, אני מבינה שזה יכול להיות מבלבל. גם לי הייתה אימא. וכשלקחו אותה, היו לי כמה ימים מוזרים. אבל מאז שלקחו אותה. אני חופשייה כמו פרפר, ואני קופצת ומפוזת כמו ג'ירפה על משככי כאבים.

טל: מה?

פקידה: חוץ מזה, אני חשבתי שתהיה מאושרת. הרי בתיק שלך כתוב במפורש כמה רצית להיפטר ממנה.

טל: התיק שלי?

פקידה: בבקשה. (מקריאה) אוף... נמאס לי... אני שונאת את אימא שבא לי להתפוצץ. היא תמיד חייבת להרוס הכול. למה היא צריכה להתנהג אלי ככה, אני לא מבינה. למה היא לא נותנת לי לעשות מה שאני רוצה. למה היא לא רואה שאני כבר גדולה ואני יכולה לשמור על עצמי... זה כתב היד שלך נכון?

טל: זה קטע מהיומן שלי, איך זה הגיע אליכם?

פקידה: כל היומנים עוברים אל המחשבים שלנו. וזה מה שמופיע בתיק שלך.

טל: אני כתבתי את זה אחרי הריב עם אימא שלי. אנשים רבים כל הזמן זה לא אומר שהם מתכוונים למה שהם כותבים.

פקידה: אם דבר אחד למדתי בעבודה הזאת שלמילים יש כוח.

טל: אבל אני לא רוצה שאימא שלי תמות.

פקידה: את לא רוצה?

טל: לא.

פקידה: אה אני מבינה זה חלק מהמבחן?

טל: איזה מבחן! אני חייבת להציל את אימא שלי.

פקיד (בלעג) נו אז למה שלא תגשי לנסיכה השחורה ותגידי לה את זה. אני בטוחה שהיא תקשיב לך.

טל: את חושבת?

פקידה: לא. (כולם צוחקים) נראה לך לשכנע את הנסיכה השחורה לשנות את דעתה. אין סיכוי. עדיף שתחזרי הביתה ותהני מהחופש שלך.

טל: לא, אני אלך לנסיכה השחורה, זאת הברירה היחידה. איך אני מגיעה לשם?

פקידה: להגיע אל הארמון השחור, את, לבדך? (צוחקים) זאת הבדיחה הכי טובה ששמעתי...

(צוחקים כולם - קקפוניה מוחלטת)

טל: לא משנה. אני אמצא לבד.

(טל יוצאת. הפקידה נשארת לבד.)

תמונה 5

טל מחפשת את הדרך. כשבחור ונערה המחופש לארנבת נכנסת.

גולדי - אני רק רוצה להבין איזה עניין, אני לא סומך עלייך? אני לא סומך עלייך? מתי פעם אחרונה הרגשת את זה?

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - אוי נו באמת זה היה מזמן. אני לא כל הזמן עושה את זה. אני בסך הכל רוצה שדברים יעשו בדרך מסויימת.

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - בדרך שלי כן.

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - אני לא מניח לך לנפשך? סליחה אני חושב שאת טועה, את יודעת מה אני לא חושב - אני בטוח בזה!

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - אוי זה היה נמוך, מילים כאלה תתביישי לעצמך, את לא רוצה לדבר איתי? אין בעיה גם אני לא רוצה לדבר איתך!

טל מתערבת.

טל - סליחה?

גולדי - לא עכשיו, אני באמצע ריב..

טל - ריב?

גולדי - ריב גדול ומשמעותי.

טל - עם מי?

גולדי - איתה.

טל - עם מה?

גולדי - עם השפנה שלי, המהירה ביותר בתבל, אבל בזמן האחרון היא לא רוצה לדבר איתי, חילוקי דעות כמו שאומרים. היא טועה ואני צודק. אני לא מדבר איתך!! עכשיו כמו שאת רוצה היא מסרבת לשתף פעולה ולא זזה. מה את רוצה?

טל - אתה יכול אולי להגיד לי איפה אני?

גולדי - מה זאת אומרת איפה את? את פה..

טל - אוקיי, את זה אני כבר יודעת

גולדי - נו אז למה את שואלת?

טל - חשבתי שאני במקום אחר

גולדי - להיות פה זה המקום הכי טוב להיות בו. השם הוא גולדי, אביר, וזו השפנה שלי גולדה.

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - נעים מאוד.

טל - אני טל

גולדי - את מוכרת לי, הפנים שלך מוכרות לי, את מפורסמת?

טל- לא

גולדי - את בטוחה? כי את ממש מוכרת לי.

טל - גם אתה קצת מוכר לי

גולדי - מה זאת אומרת מוכר? אני הכי מוכר באזור, אני האביר גולדי, הלוחם ללא חת. נלחם במפלצות, שוחט דרקונים, פותר חידות ומבוכים...

טל - בסדר, לא חשוב, ממילא דיברתי על מישהו אחר שהייתי אמורה להיפגש איתו ובסוף--

גולדי- רגע רגע, אולי זה היה מואה?

טל- מה? לא, זה לא היית אתה.

גולדי - את בטוחה?

טל - כן.

גולדי - ויצאת איתו לדיוט?

טל - לא

גולדי - ולמה לא?

טל - כי אמא שלי לא הסכימה לי

גולדי - אימהות..זאת באמת יכול להיות בעיה. יכול להיות הנסיכה השחורה עשתה בחוכמה כשהיא החליטה להיפטר מכל האימהות. עכשיו תוכלי להיפגש עם הדיוט שלך.

טל - כן אני מניחה שכן

גולדי - אמהות זה עסק נוראי. אני זוכר שאמא שלי תמיד אמרה לי:

נכנסת המקלה

אימא א - בני בעולם הזה אדם לאדם זאב.

אימא ב - תנצח אותם לפני שהם ינצחו אותך.

אימא ג - אל תעשה את זה...ואל תעשה את זה...

אימא ב - תאכל את הירקות שלך.

אימא א - אל תביר אותי בפני השכנים.

גולדי - רגע יש עוד פלאשבק

המקהלה - תתנצל או שתעזוב את הבית.

גולדי: זה הדבר האחרון שהיא אמרה לי.

טל - מה קרה אחר כך?

גולדי - ברחתי מהבית, ומאז אני חופשי כמו הרוח שבהרים. אימהות זה עסק נוראי.

טל - מה.. לא לא, זאת אומרת אמא שלי לפעמים כזאת אבל בדרך כלל היא בסדר.

גולדי - מוזר. נשמע שאת אוהבת אותה.

טל - כן בסופו של דבר אני אוהבת אותה

גולדי - עסק ביש שהיא כלואה אצל הנסיכה השחורה, הא?

טל - לא אם אני אצליח לשכנע אותה לשחרר את אמא שלי! אתה יודע איך מגיעים לשם?

גולדי - לאן?

טל - לארמון השחור.

גולדי - כמובן

טל - אז קח אותי.

גולדי - יש לך זהב?

טל - לא

גולדי - אז אני לא יכול לקחת אותך

טל - אבל אני...

גולדי - מצטער. גולדה!! גולדה!!

טל - נו רגע רגע, יש לי את השרשרת הזאת. אמא שלי קנתה לי אותה ליום ההולדת והיא מזהב...

גולדי - זהב...? זהב...?

גולדה מדברת בשפת סימנים.

גולדי - כן טל! אקח אותך לאמא שלך. לא אוותר על ההזדמנות לעזור לעלמה במצוקה, על מסע ההצלה ועם רגע איחוד הנשמות המיוחל בין אמא ובת. ובת. ובת. זה מתחיל לאבד את המשמעות שלו כשחוזרים על זה הרבה. עלי על המרכבה. גולדה?

גולדה מדברת בשפת סימנים - מסרבת

גולדי - תקשיבי לי שפנה ארורה, אני יודע שאת ברוגז איתי, אבל בשביל הילדה הנחמדה, תעשי טובה.

טל - נו. תבקש ממנה סליחה ונגמור עם זה.

גולדי - סליחה? גולדי לא מבקש סליחות. תבקשי את במקומי.

טל - שפנה נחמדה, את יכולה אולי לעשות לי טובה ולעזור לי למצוא את אמא שלי?

גולדה מסרבת מצביעה על גולדי.

גולדי - אני לא מבקש סליחה.

טל - אז תחזיר לי את השרשרת.

גולדי - אוקי, אוקי אני אבקש סליחה.

פונה לגולדה.

גולדי - גולדה..? אני מבקש ס... אני מבקש... ס... בכל אופן תצאי מנקודת הנחה שמה שאני מנסה להגיד מביע סוג מסויים של חרטה ואם הייתי אומר את זה זה היה משקף במדויק את מה שאני מרגיש עכשיו.

גולדה מחבקת את גולדי.

גולדי - קדימה, אל החושך של הארמון השחור. אתן מוכנות?? טל היצמדי אלי. קדימה גולדה.

תמונה 6

הם דוהרים ומבחינים בטל ובורחים ממנה.

גולדי - אהה סליחה את יכולה בבקשה להפסיק לעקוב אחרינו??

טל - מה?

גולדי - פשוט תתעסקי בעיניינים שלך ותפסיקי לעקוב אחרינו!

טל - מה? על מה אתה מדבר אמרת שתיקחו אותי לנסיכה השחורה!!

גולדי - הנסיכה השחורה?

טל - כן, אמרת שאתם מחפשים אותה!

גולדי - מחפשים אותה? למה שאני אחפש אותה אם אני יודע איפה היא

טל - נו, אז אתה יכול בבקשה לקחת אותי לשם?

גולדי - בטח! זה בכיוון הזה, בואי אחרינו.

דוהרים בסיבוב. ושוב בורחים מטל.

טל - מה אתם עושים?

גולדי - מי את?! הזדהי מיד יצור נתעב!!

טל - מה?

גולדי - רגע, את מוכרת לי! הפנים שלך מוכרות לי, את מפורסמת?

טל - אני טל

גולדי - טל? הז שם מאוד קצר טל, את לא נראית כמו טל.

טל - אבל אני טל!

גולדי - איפה אנחנו נמצאים?

טל - אנחנו בדרך לנסיכה השחורה עכשיו

גולדי - אה! הנסיכה השחורה! אנחנו מתקרבים! בואי אחרינו.

דוהרים בסיבוב.

גולדי - סליחה?

טל - כן?

גולדי-את יודעת איך מגיעים לנסיכה השחורה?

טל - אני?

גולדי - כן, את טל?

טל - כן!

גולדי - נו אז את יודעת איך מגיעים לנסיכה השחורה.

טל - לא,אני לא יודעת איך מגיעים לנסיכה השחורה! אתם יודעים איך מגיעים לנסיכה השחורה!!

גולדי - הנסיכה השחורה? למה לא אמרת קודם? הגענו!

טל - מה?

גולדי - טל!! אלו חומות הארמון. זה הכי רחוק שאני יכול להביא אותך!

טל – אבל איפה שער הכניסה.

גולדי – אני לא יודע כלום על שער כניסה?

טל – אבל איך נכנסים אם אין שער כניסה.

גולדי- ביקשת שאביא אותך והבאתי. אין לי יותר תשובות מזה. בואי גולדה, מסענו תם ונשלם.

טל – רגע, חכו, חכו!

גולדי וגולדה נעלמים.

תמונה 7

טל מגיעות לחומות הארמון. אבל אין דלת כניסה. היא מחפשת ומחפשת אבל לא מוצאת. היא תשושה ומתרסקת על החול. לבמה נכנסות שני יצורים עיוורים – פטה ומורגנה.

מורגנה: פטה?

פטה: כן, מורגנה?

מורגנה: את מריחה מה שאני מריחה?

פטה: מה את מריחה?

מורגנה: אני מריחה ילדה.

פטה: ילדה?

מורגנה: כן, פטה, אני מריחה ילדה.

פטה: את בטוחה?

מורגנה: בטוחה, בטוחה.

פטה: כאן בכניסה לארמון את מריחה ילדה?

מורגנה: כן. פטה. את לא מריחה?

פטה: מריחה, גם מריחה. אבל זה לא יכול להיות.

פטה: יש לך חוש ריח מפותח או...

מורגנה: או...?

פטה: דמיון מפותח.

מורגנה: הנחיריים שלי לא טועים.

פטה: נכון הם מעולם לא טעו. (נוגעת בטל) אולי זה סלע?

מורגנה: (נוגעת בטל) זה לא מרגיש כמו סלע...

(טל זזה)

מורגנה: זה זז.

פטה: גם אני הרגשתי.

מורגנה: פטה?

פטה: כן, מורגנה.

מורגנה: אם זה זז, אז מה שהרחתי חייב להיות מה שהרחתי.

פטה: מורגנה?

מורגנה: כן, פטה.

פטה: את חושבת על מה שאני חושבת?

מורגנה: שאם היא תצעק, הזקנה תתעורר ותתן לנו עונש.

פטה: אני לא רוצה עונש.

מורגנה: היא אמרה לנו בפירוש לשמור על שקט.

פטה: מה נעשה?

מורגנה: בלי לחץ.

(טל התעוררה)

מורגנה: שלום, ילדה קטנה.

טל: שלום.

מורגנה: ישנת לא מעט.

טל: כן... אולי... איפה אני?

מורגנה: את החומות הארמון. נעים מאוד אני מורגנה וזאת פטה.

פטה: או שונטה.

טל: אתן... מה אתן?

מורגנה: מה שתרצי שנהיה?

טל: ואתן מדברות.

מורגנה: את ממש חדת אבחנה. נכון שהיא חדת אבחנה, פטה? אז מה עושה ילדה כמוך כאן בחומות הארמון?

טל: באתי אל הנסיכה השחורה.

פטה: הנסיכה השחורה, אמרת?

מורגנה: את יכולה לתאר אותה?

טל: ילדה קטנה, מעצבנת ומפונקת שחושבת שמגיע לה הכול...

מורגנה: כן, זה נשמע כמו הנסיכה השחורה. תסלחי לנו רגע... פטה...

פטה: כן מורגנה.

מורגנה: בואי רגע.

פטה: למה?

מורגנה: פשוט בואי!

(פטה מתקרבת, מסתודדות)

מורגנה: פטה, זאת ההזדמנות שלנו...

פטה: הזדמנות?

מורגנה: אם נביא לנסיכה השחורה את הילדה נקבל בטוח ארוחה הגונה.

לא כמו האוכל שמביאה לנו הזקנה. נקבל ארוחת מלכים.

פטה: בשר עכברים ברוטב שמנת חמוצה?

מורגנה: כן.

פטה: יונה צלוייה עם דבש וחמוציות?

מורגנה: כן.

פטה: פילה יען עם יוגורט שמיר?

מורגנה: כל מה שנחלום נקבל. הגיע הזמן שנשלוט בעתיד שלנו. יותר מדי זמן אמרו לנו מה לעשות! יותר מדי זמן רדו בנו.

פטה: אבל מה אם היא תתעורר?

מורגנה: היא לא. וזאת התוכנית (לוחשת לה באוזן)

(הן חוזרות לטל.)

טל: הכול בסדר?

מורגנה: כן. למה את שואלת?

טל: למה אתן מסתכלות עלי ככה?

מורגנה: רק תסתכלי לנו בעיניים.

פטה: אל תדאגי הכול יהיה בסדר.

טל: מה יהיה בסדר?

מורגנה: ששש... אין סיבה לצעוק.

טל: אני לא צועקת.

פטה: את מרגישה עייפה, נכון?

טל: כן...

מורגנה: המסע היה קשה...

פטה: אבל אם תלכי לישון...

מורגנה: תגלי שכל זה היה רק חלום.

פטה: זה מעולם לא קרה...

מורגנה: שאת בעצם בבית שלך, ישנה.

טל: כן, זה נכון... הכול זה חלום...

פטה: שום דבר לא אמיתי...

טל: נכון... נכון...

נשמעים קולות של עורבים ברקע.

נכנסת זקנה לבמה

זקנה: מה קורה פה! העורבים צורחים.

פטה: זאת היא.

מורגנה: עכשיו הכול אבוד.

זקנה: אני ישנתי. חלמתי חלומות נעימים. חלמתי שאני בארמון גדול ישנה על סדינים. חלמתי שאני אוכלת מטעמים, חלמתי שיש לי משרתים. זה היה חלום נפלא. ועכשיו פוף! אין חלום. למה אין חלום? כי מישהו הרעיש - מי הרעיש?

פטה: לא אני.

מורגנה: לא אני!

זקנה: אז מי?

שתיהן: היא!

זקנה: מה אני רואה.. רוח רפאים?

טל: לא.

זקנה: כי אין לי פנאי לרוחות רפאים. זה היום החופשי שלי. כל השבוע מגיעות רוחות, מבקשות מתלוננות... היום אני לא מקבלת רוחות... יש רוח רפאים בת שנתיים, אימא שלה הרגה אותה, סיפור נורא, כל היום רק רוצה לשחק מחבואים. תנסי את לשחק מחבואים עם רוח זה לא פשוט בכלל! אז מה הרג אותך? דקרו אותך, הרעילו אותך...

טל: אני לא מתה. אני לא רוח...

זקנה: שטויות, ליד חומות הארמון מסתובבות רק רוחות.

טל: אבל אני לא –

זקנה: אם אני אומרת לך שאת רוח אז את רוח! כי אני מחליטה כאן, זה המקום שלי – את אורחת, מובן? ואם זה לא מובן אני בטוחה שהחתולות שלי ישמחו לאכול אותך ואת הסוסה שלך. את מזכירה לי את הבת שלי... את מכירה את הבת שלי?

טל: אני לא חושבת.

זקנה: היא בגובה שלך. רק יותר יפה.

טל: מה קרה לה?

זקנה: אני עזבתי אותה.

טל: למה?

זקנה: למה, כי נשבר לי ממנה. כל מה שאני מבקשת היא לא מוכנה לעשות, לא מוכנה להקשיב לי. והכי נורא עושה דווקא, כדי להכאיב, כדי להציק. בשלב מסויים אמרתי די, לקחתי את הדברים שלי ועזבתי. אמרתי לה "את רוצה חופש, הנה תקבלי את החופש שלך" והלכתי. נראה אותה מסתדרת בעולם לבד, בלי אימא.

טל: ו...?

זקנה: ו... מה?

טל: מה קרה איתה?

זקנה: אני לא יודעת, לא ראיתי אותה מאז.

טל: כמה זמן?

זקנה: הרבה זמן.

טל: ואת לא רוצה להפגש איתה?

זקנה: כן, קצת חסר לי לריב עם מישהו, כלומר יש לי את אלה... שלי אבל זה לא אותו דבר. אני לא חושבת שהיא תרצה לראות אותי. פעם אחרונה היה לנו ריב נוראי – היא אמרה לי שהיא רוצה שאעלם לה מהעיניים שהיא לא רוצה לראות אותי יותר לעולם.

טל: היא בטח מאוד עצובה.

זקנה: את חושבת?

טל: אני בטוחה.

זקנה: אני חושבת שהיא שונאת אותי, עדיין.

טל: היא אוהבת אותך, היא חייבת לאהוב אותך אנחנו רבים רק עם האנשים שאנחנו אוהבים.

זקנה: אז את אומרת שהיא תרצה לראות אותי?

טל: כן. עדיף לחיות עם אימא ולריב איתה מאשר לא לחיות עם אימא בכלל.

זקנה: יש לאימא שלך מזל שיש לה בת טובה כמוך...

טל: אני לא כזאת טובה.

זקנה: חבל שאת רוח רפאים...

טל: אני לא רוח.

זקנה: את רוח רפאים... אני יודעת מה אני רואה!

זקנה: קדימה פטה, קדימה מורגנה, נלך לארוז, אנחנו חוזרות הביתה.

טל: רגע, אבל מה איתי.

זקנה: מה איתך?

טל: אני צריכה לראות את הנסיכה השחורה. את יכולה לעזור לי להכנס לארמון?

זקנה: אני יכולה לעזור לך להכנס, אבל לא אוכל לעזור לך לצאת.

טל: אני חייבת לראות אותה.

זקנה: זה לא כזה מסובך.

טל: אבל אין כאן שום דלת או כניסה. רק חומות.

זקנה: אלו לא חומות רגילות. על מנת להכנס עלייך למצוא את החושך.

טל: חושך.

זקנה: בכל אחד מאיתנו יש חושך. ובחושך יש נקודת אור. רק אם תכנסי אל החושך תוכלי למצוא שם את נקודת האור. אבל עלייך לחפש אותה טוב מאוד. אחרת החושך יכסה אותך ולא תוכלי לצאת ממנו.

טל: ואיך נכנסים אל החושך.

זקנה: זאת סכנה מאוד גדולה להכניס אל החושך.

טל: אין לי ברירה.

זקנה: אם כל עצמי את העיניים.

טל עוצמת.

זקנה: תני לחושך לעטוף אותך. בכל אחד מאיתנו זורם החושך, הוא ניזון מהריבים, מהכעס מהזעם. תחשבי על אימא שלך תחשבי על מה שהיא עשתה לך ותני לעצמך ליפול.

הבמה הופכת חשוכה וטל נותרת בודדה בחושך. רק קולה של הזקנה נשאר ברקע

זקנה: אל תתני לחושך להשתלט עלייך תמצאי את נקודת האור לפני שיהיה מאוחר מדי.

תמונה 8

טל לבד על הבמה. זכרונות מהריב עוטפים אותה משתלטים עליה. היא קורסת תחת הכעס והזעם שמשתלט עליה. היא מחפשת את נקודת האור אך החושך מעלים אותה. היא מפסיקה להלחם, מפסיקה לזוז. והחושך עוטף אותה. ואז נקודת אור ברהקת ומופיעה מאירה את הדרך לטל שצועדת לעבר האור.

תמונה 9

טל נכנסת אל הארמון. שם היא רואה בובות. אחת מהן נראית כמו הנסיכה השחורה

טל - סליחה?

בובות-מה את רוצה?

טל-מי כאן הנסיכה השחורה?

בובה - תלוי את מי את שואלת.

בובה - מה את רוצה מהנסיכה?

טל-באתי לבקש ממך משהו

נסיכה-יופי, תבקשי עוגה.

טל-מה?

בובה- אמרת שבאת לבקש משהו.

בובה-אז תבקשי עוגה

טל-אבל אני לא רוצה עוגה

בובה-אבל אני רוצה עוגה.

טל - את הנסיכה?

בובות - אם לא תבקשי עוגה, היא תוציא אותך להורג תכף ומיד

טל- טוב, הייתי שמחה לקבל חתיכת עוגה.

בובות-תיק תק תיק תק תיק תק

בובה - נו, איפה העוגה?

טל-אין עוגה.

בובה -בדיוק!

בובה - אין עוגה?

בובה - אני רוצה עוגה,

בובה - שאף אחד לא יגיד לי שאסור לי יותר מתוק.

בובה - את לא אמא שלי,

בובה - אף אחת מכן היא לא אמא שלי.

בובה - אתם זוכרות מה עשיתי לאמא שלי, נכון?

בובה - הוצאתי אותה להורג.

בובות - נכון שעכשיו את מפחדת?

טל-לא

נסיעה-לא? איך לא? אם הייתי במקומך הייתי משקשקת מפחד..

טל-אני לא מפחדת. את יודעת למה אני לא מפחדת? כי אני יודעת שאת עושה את כל זה בגלל שאת כועסת על משהו. אולי זה משהו שאמא שלך עשתה לך, אני לא יודעת אבל... תראי, גם לי לפעמים יש מחשבות שהלוואי ואמא שלי הייתה נעלמת אבל זה רק מחשבות, זה לא באמת ובכלל את לא יכולה לעשות את כל מה שאת עושה הרי בתוך תוכך את מתגעגעת אליה. אני יודעת את זה, זה חייב להיות ככה. עכשיו איפה את?

בובה-אני לא מתגעגעת לאמא שלי.

בובה - אני שונאת אותה.

טל-את משקרת

בובה-אני לא משקרת. אני לא צריכה את אמא שלי.

טל-זה שאת לא צריכה את אמא שלך לא אומר שכולם לא צריכים את האמהות שלהם.

בובה-את צריכה את אמא שלך?

טל- כן. כן, ואת יודעת מה? אני דורשת שתשחררי אותה ואת כל האמהות האחרות שכלאת.

בובה - דורשת?

בובה - דורשת?

בובה - אבל לא אמא שלי

טל-נכון! ואם הייתי אמא שלך, אז הייתי מעדיפה למות מאשר להיות איתך אפילו יום אחד..

בובה - זה לא יפה.

בובה - מה שאמרת עכשיו בכלל לא יפה.

הבובות בוכות

טל - תענו לי מי מכן הנסיכה השחורה!?

בובות - תבקשי עוגה.

טל-מה? כבר ביקשתי עוגה.

נסיכה - אז תבקשי שוב

טל - טוב, הייתי שמחה לקבל חתיכת עוגה גם עכשיו.

בובות - שרות יום הולדת שמח, יום הולדת שמח, יום הולדת שמח... יום הולדת לטל.

טל-מה?

בובות - מה?

טל-מה לטל?

בובות - מה לטל?

טל - מה זאת אומרת לטל?.

בובות - מה זאת אומרת לטל??

טל-למה אתן חוזרת אחריי?

בובות-למה את חוזרת אחרינו?

טל - תפסיקו לחזור אחרי!

נסיכה - תפסיקי לחזור אחרינו או שנהרוג אותך

טל-או שאני אהרוג אתכן.

בובה- אני אהרוג אותך!

בובה- אני אהרוג אותך!

בובה - אני אהרוג אותך

בובות - הלוואי ותמותי

טל-הלוואי ותמותי.

טל אני דורשת לדעת, מי זאת הנסיכה השחורה!

בובות - גבירותי ורבותי, קהל נכבד, אנו גאות להציג בפניכם את הוד רוממותה טל, הנסיכה השחורה.

הן מכתירות את טל כנסיכה השחורה.

טל - אני הנסיכה השחורה. כל הזמן הזה אני הנסיכה השחורה.

הבובות נעלמות. טל נשארת לבדה.

תמונה 10

כל כך שקט פה. וקר. אני חייבת למצוא דרך לצאת מכאן אבל נראה לי שהכל חסום. אוף הכל כאן כל כך לא הגיוני, אני בכלל לא זוכרת איך הגעתי לכאן. הדבר האחרון שאני זוכרת זה שהלכתי לישון. זה הכול בעצם חלום! טוב, אז אם זה חלום, אז הבנתי את הרעיון. אני רוצה להתעורר עכשיו!

שתיקה.

אבל מה אם זה לא חלום? מה אם אני באמת הנסיכה השחורה? אני יודעת מה אני אעשה, אני אצבוט את עצמי ואני אדע.

טל צובטת את ידה.

טל - אח, זה כאב. בחלומות לא אמורים להרגיש כאב, אוף. זה כל כך מבלבל, אני בכלל לא יודעת מה לעשות... המחשבה הזאת, שאמא שלי באמת הולכת למות היא נורא מוזרה. פעם ברחתי מהבית. ז"א לא באמת ברחתי, סתם עליתי לגג עם כמה סנדביצ'ים אבל משם יכלתי לראות איך כולם מחפשים אותי. הדבר שאני זוכרת יותר מהכל זה איך אמא שלי עמדה במרפסת וחיכתה שאני אחזור. אוף, אני באמת דואגת לה עכשיו, אני מקווה שהיא בסדר וזה כל כך מעצבן שאני לא יכולה לעשות כלום!

ברקע נראות האימהות (מקהלה) צועדות לחבלים.

מה זה? היי. מה קורה שם בחוץ? למה כל הנשים האלה הולכות אל החבלים? הם באמת מוציאים להורג את כל האימהות. למה הן עולות אל החבלים? לא לא, תורידו אותן משם, רדו משם!! אני הנסיכה השחורה ואני דורשת שתעצרו את כל זה עכשיו! אני לא רוצה שאמא שלי תמות, אני לא רוצה שיקרה לה שום דבר! אני לא-

טל נדהמת כאשר היא רואה את האימהות מתות.

טל - לא!

טל קורסת.

קולה של הנסיכה השחורה – נו, מה חשבת שיקרה? שתמצאי את אמא שלך ותחזרו ביחד הביתה? דברים כאלה לא קורים באמת. רק באגדות. לכי לישון, טל. מחר בבוקר יום חדש.

תמונה 11

טל ישנה. היא מתעוררת בבהלה. מסתכלת סביבה. היא מרימה את הנייד שלה ומתקשרת.

טל - הלו? אבא? אני יכולה לדבר עם אמא? היי אמא... (בוכה) זו טל.